

DEN DANSKE FOLKEKIRKE

Placering i verden

Folkekirken udgør en af mange protestantiske kirker i verden. De protestantiske kirker udspringer af de forskellige reformatoriske bevægelser, som voksede frem i løbet af 1500-tallet. Her fremsatte bl.a. Martin Luther en helt ny forståelse af Bibelen og kristendommen, hvilket førte til et brud med den katolske kirke. Reformationen gennemførtes i Danmark af Christian den 3. i 1536.

Folkekirken bygger på Martin Luthers teologi og betegnes derfor som en evangelisk-luthersk kirke. Ordet evangelisk henviser til, at Martin Luther lagde særlig vægt på Bibelens autoritet, og ordet luthersk signalerer afstand til de øvrige protestantiske kirkeretninger, som udsprang af reformationen og bredte sig til bl.a. Holland og USA.

Selvforståelse

I folkekirkens bekendelsesskrifter understreges tilhørsforholdet til den lutherske lære. Men der er et bredt spektrum af fortolkninger af, hvad den lutherske arv betyder i dag.

Man bruger ofte begrebet "den rummelige folkekirke" til at beskrive folkekirkens dna. Siden reformationens tid har den danske folkekirke således forgrenet sig i forskellige teologiske retninger. I 1800-tallet voksede der to såkaldte vækkelsesbevægelser frem, grundtvigianisme og Indre Mission, og i 1920'erne opstod en tredje bevægelse, Tidehverv. Det er ikke længere så almindeligt at definere sit kirkelige tilhørsforhold ud fra disse retninger. Men man finder fortsat forskellige bibelsyn og forståelser af kirkens rolle i samfundet. Nogle kirker forsøger at appellere til moderne mennesker fx med spaghettigudstjenester, babysalmesang, natkirke eller mindfulness i kirken, mens andre i højere grad fokuserer på søndagens gudstjeneste.

Der opstår med jævne mellemrum sager i folkekirken, hvor

den teologiske bredde kommer tydeligt til udtryk. Et af de mest kendte eksempler i nyere tid er Grosbøll-sagen fra 2003, hvor præsten Thorkild Grosbøll fra Taarbæk i et interview udtalte, at han ikke troede på en skabende og opretholdende Gud eller på opstandelse og evigt liv. Denne udtalelse gav anledning til en folkelig debat om, hvad folkekirkens præster bør tro. Alle præster underskriver i forbindelse med deres ansættelse et præsteløfte, hvor de lover at forkynde evangeliet i overensstemmelse med den evangelisk-lutherske lære. I sager, hvor der opstår tvivl om, hvorvidt præsten lever op til dette, kan biskoppen indstille sagen til en præsteret. Dette er dog kun sket ganske få gange, hvilket kan hænge sammen med, at der i princippet er et skel mellem præstens forkyndelse i kirken og præstens synspunkter som lægmand. Præsteløftet omhandler forkyndelsen, og ikke præstens personlige tro.

